

Régen tartottam már kezemben tollat,
elmém elborult rossz dolgok felé,
fejemben csírájában múlt ki a gondolat,
féltem nem válok már soha emberré.

Télvíz van kinn s erősen fázom,
kocognak fogaim, mint a mozsár,
fejem lüktet s meddő alkotásom,
ringatja újra a régi költőkosár.

írhatnék szerelemről, ha akarnék,
hosszú sorokat kis drágaságról,
ha akarnék szünetet tartanék,
s végtelen ihletbe harpnék bárhol.

írhatnék sikerekről kedvem szerint,
de büszkeségem nyálas csiga lett,
lehetne gyors, rigóléptű megint,
s újravethetné a felszántott ihletet.

Köszönöm drágaságomnak és a tanárnőnek,
hogy újra itt fulladt kezemben a toll,
megróbnék írni a jövőnek,
s kikötni egy vershajót valahol.